

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobce: **Jindřich K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Carvanovou
sídlem Hut'ská 1383, 272 01 Kladno

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 519 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. srpna 2018, č. j. 10 C 136/2013-311,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé (ad II.) a ve výroku o náhradě nákladů řízení (ad III.) **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 123 000 Kč spolu s 7,05 % úrokem z prodlení ročně od 24. 10. 2013 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu se žádostí o zaplacení částky 396 000 Kč s příslušenstvím (výrok II.) a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 57 140 Kč (výrok III.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady škody a nemajetkové újmy, vzniklé mu v důsledku trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 52 T 8/2009, a v důsledku nesprávného úředního postupu, spočívajícího v porušení práva na projednání této trestní věci v přiměřené lhůtě. Žalobce byl od 9. 5. 2005 do 11. 12. 2012 stíhán pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona. Tvrdil, že mu vznikla škoda ve výši 340 Kč v souvislosti se vzetím do cely předběžného zadržení a dále v částce 23 110 Kč, kterou vynaložil na cesty na výslechy, hlavní líčení a za svou obhájkyň (podáním ze dne 13. 12. 2013 vzal žalobu z důvodu částečného plnění ze strany žalované co do částky 18 330 Kč zpět, k dalšímu zpětvzetí žaloby o částku 1 879 Kč přistoupil podáním ze dne 25. 9. 2014; v uvedené části bylo proto řízení usnesením soudu I. stupně ze dne 19. 2. 2014 a ze dne 25. 11. 2014 zastaveno a předmětem řízení zůstal nárok již jen ve výši 2 901 Kč). Vedle škody měl utrpět i nemajetkovou újmu, jednak v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení, za což žádal odškodnit částkou 100 000 Kč (podáním ze dne 13. 12. 2013 vzal žalobu z důvodu částečného plnění ze strany žalované co do částky 88 875 Kč zpět, v této části bylo proto řízení usnesením soudu I. stupně ze dne 19. 2. 2014 zastaveno a předmětem řízení zůstal nárok již jen ve výši 11 125 Kč), jednak v důsledku nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, s čímž spojil požadavek na zaplacení částky 600 000 Kč, z toho 4 000 Kč za nezákonné omezení osobní svobody (podáním ze dne 13. 12. 2013 v této části žalobu omezil o 1 000 Kč, usnesením ze dne 19. 2. 2014 bylo řízení v tomu odpovídajícím rozsahu zastaveno a předmětem řízení zůstal nárok ve výši 596 000 Kč a 3 000 Kč).
3. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 1. 6. 2015, č. j. 10 C 136/2013-176, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 58 Co 349/2015-201, byla žalobci přiznána částka 79 256 Kč s příslušenstvím, která sestávala z náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání ve výši 77 000 Kč, náhrady nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody ve výši 2 000 Kč a náhrady cestovních výdajů ve výši 256 Kč. Ve zbývajícím rozsahu byla žaloba zamítnuta. Žalobce podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolání, a to pouze ve vztahu k nároku na přiznání přiměřeného zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, kde mu nebylo co do částky 519 000 Kč s příslušenstvím vyhověno. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 30 Cdo 1271/2016-218, byly rozsudek odvolacího soudu ve výroku o věci samé co do částky 519 000 Kč s příslušenstvím a ve výroci o nákladech řízení a rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé co do částky 519 000 Kč s příslušenstvím a ve výroku o nákladech řízení zrušeny a věc byla v tomto rozsahu vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. Důvodnost dovolání spatřoval Nejvyšší soud v tom, že z rozhodnutí nižších soudů nevyplývá, že by bylo provedeno porovnání s obdobnými případy, v nichž bylo poškozenému přiznáno shodné zadostiučinění jako žalobci.
4. Soud I. stupně v napadeném (v pořadí druhém) rozsudku vyšel ze skutkových zjištění, podrobně rozvedených v jeho písemném odůvodnění, na něž se pro stručnost poukazuje. V krátkosti je lze shrnout tak, že žalobce byl zadržen Policíí České republiky dne 9. 5. 2005 a téhož dne proti němu (a dalším 9 podezřelým) bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, dílem dokonáný, dílem nedokonáný podle § 8 odst. 1 trestního zákona, formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Dne 9. 9. 2009 byla podána obžaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, jehož rozsudkem ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 52 T 8/2009, byl žalobce obžaloby zproštěn podle § 226 písm. c) trestního řádu (ve vztahu k žalobci rozsudek nabyl právní moci dne 11. 12. 2012). Žalobce v době svého zadržení pracoval jako školník. V pracovněprávní oblasti trestním stíháním postižen nebyl, nadále mohl toto povolání vykonávat i bydlet ve služebním bytě. Pracovněprávní poměr byl ukončen až jeho odchodem do starobního důchodu. Žalobce byl ženatý, jeho manželství bylo během trestního řízení rozvedeno, a to (na podkladě žalobcova návrhu) rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 5. 2012, č. j. 27 C 25/2012-12, který nabyl právní moci dne 6. 6. 2012. Žalobcova manželka s rozvodem souhlasila, stejně jako se žalobcem

tvrzenými důvody manželského rozvratu, které měly spočívat v tom, že se bez žalobcova vědomí zadlužovala. Takto (jako nezodpovědné chování žalobcovy manželky v oblasti hospodaření s finančními prostředky) popsal příčiny rozvratu i rozvodový soud. Pokud žalobce a svědkyně Ivana K. (žalobcova bývalá manželka) tvrdili, že skutečnou příčinou rozvratu mělo být žalobcovo trestní stíhání, což však v rozvodovém řízení zamlčeli, mimo jiné i s ohledem na svou příslušnost k církvi, soud I. stupně tomuto jejich tvrzení neuvěřil. Pochyboval o tom, že by žalobce a jeho bývalá manželka měli důvod okolnost trestního stíhání, která měla být v místě žalobcova bydliště (a to i církvi) známa, jakkoliv zamlčovat a jako „schůdnější“ důvod udávat manželčinu finanční nezodpovědnost. Trestní stíhání však žalobce poškodilo především v oblasti společenských kontaktů. Jeho zadržení a domovní prohlídka neušly pozornosti sousedů, kteří ho přestali zdravit, o trestním stíhání se dozvěděli i další lidé, mnoho z nich se od něj odvracelo. Vyčítavě na něj hleděli i jeho dlouholetí kamarádi a známí na chalupě v xxx, kam předtím 26 let jezdil a kterou následně raději prodal. Trestní stíhání žalobce vešlo ve známost zejména v xxx, kde žalobce bydlel a pracoval, dále se o něm dozvěděli lidé v xxx, kde měl chalupu. O kauze informovala i média (vedle regionálního deníku i celostátní deníky Právo a MF DNES), žalobce však v žádném článku jmenován nebyl. V deníku Právo (xxx) se sice objevila i fotografie, na které byla žalobcova podoba zachycena, jeho jméno tu však zveřejněno nebylo. Článek, k němuž fotografie patřila, byl navíc pro trestně stíhané osoby pozitivní, neboť zmiňoval, že osm obžalovaných (mezi něž patřil i žalobce) bylo obžaloby zproštěno. Známost žalobcovy kauzy lze proto hodnotit jako spíše lokálního než celostátního charakteru. Tvrdil-li žalobce, že následkem zadržení a trestního stíhání byla přerušena jeho podnikatelská činnost, které se vedle svého zaměstnání školníka věnoval, a která spočívala v dodávce a montáži žaluzií, soud I. stupně mu neuvěřil. Poukázal na to, že navzdory tomu, že telefony s kontakty na klienty, které mu byly zadrženy při domovní prohlídce, žalobci měly být vráceny až po více než jednom roce (16. 6. 2006), mohl tyto své kontakty nepochybně obnovit v řádu týdnů, maximálně měsíců. Kromě toho žalobce tvrdil, že ihned po návratu z cely předběžného opatření si opatřil nový telefon s původním číslem, takže ho klienti (zejména ti, jejichž objednávku zrovna vyřizoval) mohli kontaktovat i sami. Dával-li žalobce do souvislosti s trestním stíháním i zhoršení svého zdraví (ztrátu na hmotnosti, narušení imunity, problémy se spánkem), soud I. stupně důkazy, které k tomu označil, neprováděl. Odůvodnil to tím, že žalobce se jednak nedomáhá náhrady škody na zdraví jako takové, jednak jím tvrzené zdravotní obtíže obecně provázejí většinu neoprávněně trestně stíhaných a jsou právě i důvodem pro to, aby jim bylo poskytnuto odškodnění (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2773/2011). Rovněž tak nebyla prokázána příčinná souvislost mezi žalobcovým trestním stíháním a úmrtím jeho otce.

5. Své nároky z titulu náhrady škody a nemajetkové újmy vzniklé mu v důsledku nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a v důsledku nepřiměřené délky řízení žalobce uplatnil u žalované dne 23. 4. 2013. Žalovaná žalobci zaplatila částku 18 330 Kč na cestovních náhradách, částku 88 875 Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení a částku 1 000 Kč za dobu zadržení. Zároveň konstatovala, že usnesení o zahájení žalobcova trestního stíhání je možno považovat za nezákonné.
6. Po právní stránce soud I. stupně podřídil nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání (který po částečném zrušení rozsudku soudem I. stupně a soudem odvolacím zůstal předmětem řízení ve výši 519 000 Kč s příslušenstvím) především zákonu č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“. Po citaci jeho ust. § 1 odst. 1, § 5, § 7, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 2 uzavřel, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 9. 5. 2005 je třeba mít za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o odpovědnosti za škodu. V případě vydání nezákonného rozhodnutí však není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma. Naopak bylo na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva

žalobce a vznik nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s těmito skutečnostmi. Obecně platí, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život poškozeného a samo o sobě představuje zátěž (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 554/04 a sp. zn. II. ÚS 590/08). Také v posuzovaném případě trestní stíhání zasáhlo do žalobcova práva na soukromý život a do jeho cti a dobré pověsti. Újmu utrpěl především v oblasti společenské, neboť trestní stíhání poznamenalo jeho vztahy s okolím a přáteli. Při úvaze o formě zadostiučinění soud I. stupně přihlédl především k povaze trestné činnosti a k výši trestu, který žalobci v případě odsouzení hrozil. Daňová trestná činnost zpravidla vyvolává společenské odsouzení stíhaného, zvláště měla-li být způsobena škoda velkého rozsahu (jako v tomto případě), a žalobce byl ohrožen trestem odnětí svobody v trvání 5 až 12 let. Obě tyto skutečnosti svědčí pro poskytnutí zadostiučinění v penězích.

7. V rámci úvah o výši peněžitého zadostiučinění soud I. stupně přihlédl i k následkům v žalobcově osobnostní sféře a provedl rovněž srovnání s jinými případy. Trestní řízení trvalo 7 let a 7 měsíců, což je doba s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřená (jak bylo popsáno již v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně ze dne 1. 6. 2015). Jelikož ale toto kritérium bylo v tomto řízení posuzováno samostatně u nároku na zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení (dle § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za škodu) a žalobci se z tohoto titulu dostalo peněžité satisfakce ve výši 88 875 Kč, nepromítlo se již do závěru o zvýšené intenzitě zásahu do žalobcovy osobnostní sféry. Co se pak týče konkrétních negativních dopadů na žalobce, soud I. stupně opětovně připomenul, že ty se projeví zejména v jeho soukromém a společenském životě. Soud I. stupně dále popsal (v odst. 37 až 52) jednotlivé případy odškodnění nezákonného trestního stíhání podle rozhodnutí, která žalobce pro srovnání se svou věcí předložil. Za nejvhodnější měl srovnání nyní souzené věci s případy žalobcových spoluobžalovaných ze stejné trestní kauzy (projednávané u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 52 T 8/2009), které byly řešeny soudem I. stupně v řízeních probíhajících pod sp. zn. 11 C 15/2013 a 23 C 135/2013. V řízení sp. zn. 11 C 15/2013 bylo poškozenému pravomocně přiznáno z titulu náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání zadostiučinění ve výši 550 000 Kč. Při stanovení výše zadostiučinění bylo přihlédnuto k tomu, že trestní stíhání výrazně utlumilo profesní život poškozeného, velmi úspěšného a uznávaného vědce. V řízení sp. zn. 23 C 135/2013 bylo poškozenému za újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání přiznáno 260 000 Kč (za dobu od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012). V tomto případě došlo k narušení jeho vztahů s kolegy a bývalými kolegy (policisty), poškozený byl zproštěn výkonu služby, byl jmenován v tisku a trestní stíhání poznamenalo i jeho vztah s manželkou. Dle soudu I. stupně je evidentní, že k nejvýraznějšímu zásahu do osobnostní sféry došlo v případě poškozeného ve věci sp. zn. 11 C 15/2013, o zhruba polovinu nižšímu pak v případě poškozeného ve věci sp. zn. 23 C 135/2013. Naproti tomu u žalobce došlo k zásahům nejnižším. Za přiměřené zadostiučinění v žalobcově případě proto soud I. stupně považoval částku 200 000 Kč. Jelikož předchozím rozhodnutím již byla žalobci z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání přiznána částka 77 000 Kč (z níž 10 000 Kč připadá na období od 9. 5. 2005 do nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., tj. do 26. 4. 2006, a 67 000 Kč na období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012), zavázal soud I. stupně žalovanou, aby žalobci uhradila dalších 123 000 Kč (z toho 23 000 Kč za období od 9. 5. 2005 do 26. 4. 2006 a 100 000 Kč za období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012). Vedle toho mu, s odkazem na § 517 odst. 1, 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“) a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. přiznal i požadovaný zákonný úrok z prodlení ve výši 7,05 % ročně ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců ode dne, kdy uplatnil svůj nárok u žalované postupem dle § 14 zákona o odpovědnosti za škodu (tj. ode dne 24. 10. 2013). Ve zbývajících částech - co do částky 396 000 Kč s příslušenstvím - žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Soud I. stupně se vypořádal i s podáním žalobce ze dne 25. 10. 2014, v němž mimo jiné navrhl, aby délka kompenzačního řízení byla při stanovení výše odškodnění zohledněna v jeho prospěch. Soud I. stupně k takovému postupu neshledal důvod, neboť zvýšení zadostiučinění za nemajetkovou

újmu z důvodu délky kompenzačního řízení je možné pouze tehdy, je-li jeho předmětem nárok na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení, nikoliv jedná-li se - jako v tomto případě - o nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí.

9. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl dle § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 věta druhá zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“ V souzené věci byl žalobce plně úspěšný se třemi nároky (zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání, v důsledku nepřiměřené délky řízení a v důsledku nezákonného omezení osobní svobody), zcela neúspěšný byl ve dvou nárocích (na náhradu škody ve výši 340 Kč a konstatování porušení práva) a částečně úspěšný v nároku na náhradu škody představované cestovními náhradami. Poměr jeho úspěchu a neúspěchu (vyjádřený poměrem součtu tarifních hodnot nároků, ohledně nichž uspěl, ku součtu tarifních hodnot nároků, kde byl neúspěšný) je 76 % ku 24 %, výsledný žalobcův úspěch je proto 52 %. Žalobci vznikly náklady právního zastoupení v celkové výši 109 885 Kč (určené dle vyhl. č. 177/1996 Sb.), z čehož 52 % odpovídá částce 57 140 Kč.
10. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, směřující do zamítavého výroku o věci samé (ad II.) a výroku o náhradě nákladů řízení (ad III.). Namítal, že soud I. stupně pochybil, pokud měl za to, že nejvhodnějšími případy ke srovnání projednávané věci jsou případy žalobcových spoluobžalovaných, vedené u soudu I. stupně pod sp. zn. 11 C 15/2013 a 23 C 135/2013). Soud I. stupně posuzoval pouze to, jaké bylo žalobcovo postavení v životě ve srovnání s vědeckým pracovníkem a policejním komisařem. Nesrovnával ale další parametry, které měl odvolací soud na mysli a jimiž jsou délka trestního stíhání, trest, který žalobci hrozil, jeho osobní poměry a důvody zproštění obžaloby. Jinak by nemohl dojít k závěru, že částka 200 000 Kč je přiměřená. Za nesprávnou má žalobce rovněž úvahu soudu I. stupně, podle níž zvýšit zadostiučinění z důvodu délky kompenzačního řízení lze pouze v řízení o nárocích na odškodnění za nepřiměřenou dobu řízení, a je přesvědčen, že analogicky tak lze postupovat rovněž v řízení o náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl i co do částky 396 000 Kč s příslušenstvím.
11. Žalovaná se k žalobcovu odvolání vyjádřila jen stručně, a to tak, že navrhuje, aby rozsudek soudu I. stupně byl potvrzen. K jednání odvolacího soudu dne 31. 1. 2019 se omluvila, o jeho odročení nepožádala.
12. K výzvě odvolacího soudu, aby žalobce odvolací námitku týkající se výše přiznaného zadostiučinění doplnil porovnáním s jinými (obdobnými) věcmi, žalobce opětovně poukázal na případy, jichž se dovolával již před soudem I. stupně. Měl za to, že zejména věc řešená Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 3016/11 se s jeho případem shoduje v razantním počátku trestního stíhání (frustrující domovní prohlídka) a ve výrazném zásahu trestního stíhání do rodinného života. Podstatné však z jeho pohledu bylo, že trestní stíhání, byť bylo více medializované, trvalo v tomto případě pouhých 11 měsíců, vůbec se nedostalo před soud a nemělo ani dopad do profesního života stíhaného. Ve věci sp. zn. I. ÚS 4002/14 bylo poškozenému (jehož pověst sice významně utrpěla v důsledku medializace, byl však ohrožen mnohem nižším trestem a i délka stíhání byla kratší než v žalobcově případě) přiznáno zadostiučinění 150 000 Kč. Délkou stíhání, závažností trestné činnosti a významným dopadem trestního stíhání do profesní a rodinné sféry je nyní posuzované věci podobný případ řešený Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 2551/13, kde odškodnění ve výši 312 000 Kč bylo shledáno jako nepřiměřeně nízké. Nelze také přehlédnout, že poškození, kteří nebyli trestně bezúhonní, a hrozil jim nižší trest po kratší dobu, byli odškodněni částkou 50 000 Kč (např. sp. zn. 30 Cdo 827/2014).
13. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že žalobcovo odvolání

není důvodné. Učinil tak při jednání dne 31. 1. 2019, které se konalo v nepřítomnosti žalované, v souladu s § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř.

14. Věc je předmětem odvolacího přezkumu již podruhé, kdy spornou otázkou je v zásadě jen výše přiměřeného zadostiučinění, které je žalovaná (na jejíž straně došlo k naplnění všech odpovědnostních předpokladů ve smyslu zákona o odpovědnosti za škodu) žalobci povinna poskytnout). Odvolací soud (stejně jako soud I. stupně) je v této otázce vázán závazným právním názorem dovolacího soudu, který vyslovil ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018. Dovolací soud v něm poukázal na závěry obsažené v rozhodnutích sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 a 30 Cdo 1747/2014. Dle nich soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, vychází zejména z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Výše zadostiučinění musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2200/2015).
15. Úkolem soudu I. stupně v dalším řízení (po kasaci Nejvyšším soudem) proto bylo především srovnání nyní souzené věci s jinými případy tak, aby bylo patrné, které konkrétní okolnosti srovnávaných případů jsou podobné a které odlišné a jak se tato zjištění promítla do závěrů o výši přiměřeného zadostiučinění. Za tím účelem si měl opatřit odpovídající zjištění (na tomto místě je možno zdůraznit, že se očekává procesní aktivita stran, nicméně není vyloučeno, aby soud využil i poznatků ze své úřední činnosti). Soud I. stupně - poté, co popsal v podstatných rysech případy, které žalobce k porovnání označil - uzavřel, že v nyní souzené věci je nejpřípadnější srovnání s věcmi poškozených, kteří byli (neoprávněně) stíháni spolu se žalobcem v téže trestní kauze. V tomto směru s ním lze nepochybně souhlasit. Lze také připomenout, že žalobce nikterak nebrojil proti skutkovým závěrům soudu I. stupně stran konkrétních následků trestního stíhání v jeho osobnostní sféře, namítal ale, že ty byly zhodnoceny především z pohledu jeho (méně významného) společenského postavení, a naopak nebyla dostatečně zohledněna další rozhodná kritéria, jimiž jsou délka trestního stíhání, trest, který žalobci hrozil a důvody zproštění. Avšak právě tato kritéria, jak bude uvedeno níže, jsou v obou srovnávaných případech téměř totožná, a proto se také tyto věci pro porovnání velmi dobře hodí. Odvolací soud poté, co znovu porovnal daný případ s případy žalobcových spoluobžalovaných, jakož ale i s dalšími případy (at' již žalobcem označenými či známými mu z jeho úřední činnosti, s nimiž účastníky v podstatných bodech při jednání dne 31. 1. 2019 seznámil), dospěl k následujícím závěrům.

16. V řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 11 C 15/2013 (jak vyplynulo z rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. 12. 2017, č. j. 11 C 15/2013-616, a Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. 29 Co 375/2015-510, jakož i ze dne 5. 10. 2017, č. j. 29 Co 234/2017-595) byla poškozenému P. C. přiznána písemná omluva a peněžitá náhrada souhrnu škod a nemajetkových újem, způsobených mu v souvislosti s trestním stíháním pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2 a 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, spáchaný ve spolupachatelství. Trestně stíhán byl v době od 9. 5. 2005 do 11. 12. 2012, zproštěn obžaloby byl z důvodu dle § 226 písm. c) trestního řádu rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 52 T 12/2008. Poškozený byl uznávaným vědeckým pracovníkem (a to i v mezinárodním měřítku), autorem vysoce perspektivních technologií. Trestní stíhání bylo zahájeno razantním policejním zásahem (domovní prohlídkou), při které byly poškozenému zabaveny i doklady s předmětem trestního stíhání nesouvisející, mimo jiné též data z vědecké činnosti. Trestní stíhání na poškozeného intenzivně působilo, jeho nejpodstatnější dopad byl v oblasti profesní. Intelektuální kapacita poškozeného byla blokována účastí na (pro něj) frustrujícím trestním stíháním. Došlo k výraznému útlumu jeho profesní výkonnosti, měl problémy při kontaktu s vědeckými pracovišti, např. při účasti ve vědeckých soutěžích, kde bylo na jeho trestní stíhání odkazováno. Poškozenému byla přiznána finanční náhrada nemajetkové újmy způsobené mu trestním stíháním v období od 9. 5. 2005 do 26. 4. 2006 ve výši 116 000 Kč a za období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012 ve výši 434 000 Kč (celkem 550 000 Kč). Vedle toho mu byla přiznána (mimo jiné) i finanční náhrada nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení v celkové výši 100 000 Kč (88 875 Kč poskytl stát dobrovolně, 11 125 Kč bylo přiznáno rozhodnutím soudu).
17. Ve věci projednávané u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 135/2013 (jak vyplynulo z rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 23 C 135/2013-260, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2018, č. j. 15 Co 29/2018-338) se poškozenému Mgr. M. B. z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním (v době od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012) dostalo částky 260 000 Kč (z toho 190 800 Kč mu bylo přiznáno soudem, 69 200 Kč mu bylo vyplaceno mimosoudně). Také v tomto případě byl poškozený stíhán pro podezření ze spáchaní trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, a současně i za trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání až 12 let. Trestní řízení trvalo 7 let a 7 měsíců (na jeho začátku, dne 9. 5. 2005 proběhla v bytě poškozeného domovní prohlídka) a bylo ukončeno zprošťujícím rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, který nabyl právní moci dne 11. 12. 2012. Trestní stíhání, které vešlo ve známost především v oblasti severních Čech, poškozeného poškodilo zejména ve společenské oblasti, především v komunitě policistů (v době zahájení trestního stíhání byl poškozený kriminalistou, dne 4. 7. 2005 byl ze služebního poměru propuštěn, ovšem nikoliv v souvislosti s trestním stíháním, nýbrž proto, že se bez svolení služebního orgánu účastnil na živnostenském podnikání obchodních společností, čímž porušil povinnost dle § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákon). Právě vztahy s žalobcovými bývalými kolegy byly vážně narušeny, řada kolegů byla přesvědčena o jeho vině a podle toho se k němu chovala. Trestní stíhání poznamenalo i manželský život poškozeného, došlo k odcizení manželů, k čemuž přispěl i fakt, že poškozenému byl zabrán cestovní doklad a ten nemohl cestovat společně se svou manželkou. Podobně jako poškozený P. C. (a žalobce) také poškozený Mgr. M. B. uplatnil i nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení, za což se mu dostalo náhrady ve výši 88 875 Kč.
18. Již ve věci poškozeného Mgr. M. B. srovnávaly soudy obou stupňů jeho případ s případem poškozeného P. C. (projednávaným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 11 C 15/2013) a

poukázaly na potřebu mezi oběma diferencovat, a to především s ohledem na rozdílné dopady trestního stíhání do života obou poškozených, které byly v případě poškozeného P. C. závažnější. Na rozdíl od poškozeného Mgr. M. B., do jehož profesní (pracovní) oblasti sice bylo zahájením trestního stíhání zasazeno - byl zproštěn výkonu služby, následně však byl ze služebního poměru propuštěn z důvodů, které s ním neměly nic společného (a nárok za zásah do 4. 7. 2005, resp. odčinění újmy vzniklé do 26. 4. 2006, byl předmětem jiného řízení - viz níže), došlo u poškozeného P. C., který je v současnosti opět mimořádně úspěšný na vědeckém poli, v důsledku trestního stíhání k výraznému útlumu jeho profesního života.

19. Odvolací soud dále z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2017, č. j. 32 C 129/2015-10, zjistil, že poškozenému Mgr. M. B. (jehož nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání do 26. 4. 2013 byl Obvodním soudem pro Prahu 2 vyloučen z řízení sp. zn. 23 C 135/2013 k samostatnému projednání a z důvodu věcné příslušnosti o něm dále rozhodoval Městský soud v Praze) se z tohoto titulu dostalo požadované jistiny 40 000 Kč, kterou žalovaná nakonec plnila mimosoudně. Celkem mu tak na náhradě nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání (za celou dobu od 9. 5. 2005 do 11. 12. 2012) byla poskytnuta částka 300 000 Kč. Poškozený Mgr. M. B. byl stíhán i vazebně (vykonal vazbu v délce 77 dnů), za což se mu dostalo odškodnění ve výši 80 000 Kč.
20. Z výše uvedeného je zřejmé, že případy obou žalobcových spoluobžalovaných vykazují shodné znaky s nyní souzenou věcí v tom, že všichni tři poškození (tedy včetně žalobce) byli stíháni pro tutéž trestnou činnost (daňovou, přičemž u poškozeného Mgr. M. B. se jednalo navíc i o trestnou činnost proti výkonu pravomoci veřejného činitele), s níž sice obecně není spojováno tak silné společenské odsouzení jako např. s trestnou činností proti životu a zdraví, na druhou stranu však intenzitu újmy zvyšovalo ohrožení vyšším trestem odnětí svobody. Všichni tři poškození byli obžaloby zproštěni hned napoprvé, podle § 226 písm. c) trestního řádu, tedy z („třetího nejpriznivějšího“) důvodu, neboť nebylo prokázáno, že by skutek spáchali. Došlo k tomu však až po více než sedmi letech. Je nepochybné, že jak žalobce, tak poškození Mgr. M. B. a P. C. byli vystaveni negativním dopadům trestního řízení (zahájeného domovní prohlídkou), které již samo o sobě představuje (a zvláště pro bezúhonné lidi, jimiž všichni tři byli) významnou psychickou zátěž. Byť intenzita působení výše uvedených faktorů byla srovnatelná, konkrétní nepříznivé následky v osobnostní sféře jednotlivých poškozených se přece jen lišily a je na místě, aby právě tyto jedinečné následky, které v každém tomto jednotlivém případě zcela jinak spolupůsobily při vzniku újmy, byly pro stanovení výše finanční náhrady určující.
21. V žalobcově případě se fakt trestního stíhání nejvýrazněji projevil ve vztazích s okolím (ať již v místě bydliště či na chatě), lidé se na něj „divně“ dívali, bylo mu to nepříjemné. Na druhou stranu nebyly zjištěny žádné významné dopady do žalobcova života pracovního, ať již do jeho zaměstnání školníka, které mohl nadále vykonávat, či do jeho podnikání. Tvrdil-li žalobce, že o obchodní kontakty se zákazníky přišel následkem zabavení svých telefonů, lze souhlasit se soudem I. stupně že tyto kontakty byly poměrně snadno obnovitelné, zvláště opatřil-li si žalobce obratem nový telefon se stejným volacím číslem. Tam, kde by se mělo jednat o zákazníky, kteří měli „rozdělanou“ jednorázovou zakázku, lze předpokládat, že by žalobce sami (ve vlastním zájmu) kontaktovali, a dlouhodobější obchodní kontakty by žalobci nepochybně tak snadno z povědomí nevymizely. To, že by žalobce přišel o konkrétní obchody, jejichž zmaření by bylo lze připisovat poškození jeho pověsti jako podnikatele v souvislosti s trestním stíháním, žalobce ani netvrdil. Stejně tak nelze trestnímu stíhání připisovat rozpad žalobcova manželství, jehož rozvrat byl zapříčiněn zcela jinou okolností (na straně manželky), a opět se lze ztotožnit s hodnocením soudu I. stupně, pokud tvrzením, která jsou v rozporu se závěry rozvodového rozsudku, neuvěřil. Nelze hovořit ani o výrazné medializaci případu, zvláště ve vztahu k žalobci, když jediné uveřejnění jeho podobizny (ovšem bez toho, že by byla opatřena popiskem s jeho jménem), mohlo vzbudit zájem jen u

omezeného okruhu lidí (žalobcových známých, přátel, lidí z okolí), kteří - podle žalobce - o jeho trestním řízení již povětšinou věděli. Vedle již zmíněné psychické zátěže (žalobcem tvrzené a pochopitelné) se trestní řízení nejcitelněji projevilo v oblasti sociální, neboť narušilo žalobcovy vztahy se sousedy, známými a kamarády.

22. Po zvážení všech výše uvedených skutečností je možno přisvědčit soudu I. stupně v jeho závěru, že v porovnání s případy jeho dvou spoluobžalovaných, bylo narušení žalobcovy osobnostní sféry nejmírnější (byť jistě ne zanedbatelné). S projevy nedůvěry či pochybností, které běžně trestně stíhanou osobu provázejí, se totiž v různé formě setkávali i poškození Mgr. M. B. a P. C. U poškozeného Mgr. M. B. byl tento fakt umocněn i tím, že v době zahájení trestního stíhání byl v pozici veřejného činitele, a právě i se zneužitím této jeho pravomoci trestní stíhání souviselo (nadto mělo dopad i do jeho rodinného života), v případě poškozeného P. C. se zase jednalo o osobu s nadstandardním společenským zapojením (uznávaného a mimořádně úspěšného vědce), kterou skutečnost, že je trestně stíhána naprosto ochromila v jejích intelektuálních schopnostech a utlumila její úspěšnou třicetiletou kariéru. S ohledem na to lze zadostiučinění v celkové výši 200 000 Kč (které dosahuje přibližně třetiny částky, kterou byl odškodněn poškozený P. C., a dvou třetin částky, již se dostalo poškozenému Mgr. M. B.) považovat za způsobilé naplnit svou kompenzační funkci jak ve smyslu § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti za škodu (ve vztahu k nároku vzniklému od nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb.), tak ve smyslu § 13 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, který obecně, až do 31. 12. 2013, upravoval nároky plynoucí z porušení práva na ochranu osobnosti.
23. Odvolací soud má za potřebné se blíže vyjádřit i ke kritériu délky řízení (zvláště s ohledem na závěr vyplývající z rozsudku dovolacího soudu). Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 (R 122/2012), je třeba věnovat zvýšenou pozornost možnému zdvojení uplatňovaného nároku založeného na totožném skutkovém základě, a to zejména ve spojení s možnou nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Domáhá-li se poškozený zároveň nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, a z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1, věta druhá a třetí, zákona o odpovědnosti za škodu), není u druhého uvedeného nároku namístě vycházet z předpokladu vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného (§ 31a odst. 3 písm. e/ zákona o odpovědnosti za škodu), neboť tato skutečnost bude zohledněna v posouzení prvního z uvedených nároků. Pokud naopak již dříve došlo k odškodnění újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního stíhání, u kterého bylo v rámci stanovení přiměřeného zadostiučinění zohledněno kritérium významu předmětu řízení pro poškozeného v tom, že šlo o trestní stíhání a z toho důvodu došlo ke zvýšení základní částky odškodnění, je třeba tuto skutečnost ve stejném rozsahu zohlednit i při stanovení přiměřeného zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním, aby nedocházelo ke dvojímu odškodnění téhož. V posuzované věci soud I. stupně délku řízení (projevující se nejistotou poškozeného) do intenzity následků v jeho osobnostní sféře zvláště nepromítal s poukazem na to, že toto kritérium již bylo zvažováno právě při posuzování újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení (viz odst. 34 napadeného rozsudku). Z rozsudku soudu I. stupně ze dne 1. 6. 2015, č. j. 10 C 136/2013-176, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 58 Co 349/2015-201, jimiž bylo pravomocně rozhodnuto o žalobcově nároku na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení, však vyplývá, že základní částka odškodnění nebyla navýšena z důvodu zvýšenému významu trestního řízení pro žalobce, neboť tato okolnost měla být zohledněna právě u nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání. Časové hledisko proto nelze zcela opomenout a je na místě vzít v úvahu i dobu, po kterou byl žalobce následkům trestního stíhání v osobnostní sféře vystaven, nicméně ani po zohlednění tohoto vlivu nelze mít za to, že by výsledná částka zadostiučinění byla neadekvátní (na tomto místě lze dodat, že podobně bylo kritérium délky

řízení uvažováno i u poškozeného Mgr. M. B., jemuž se za nepřiměřenou délku řízení dostalo stejné satisfakce jako žalobci).

24. Dovolával-li se žalobce toho, že jeho případ měl být porovnáván i s dalšími, jím předestřenými případy, odvolací soud má ve shodě se soudem I. stupně za to, že tyto případy jsou - pro výraznější skutkové odlišnosti pro porovnání méně vhodné (či přímo nevhodné, zejména pokud jejich předmětem byly naprosto odlišné nároky, k tomu viz odst. 44, 45, 48 a 50 odůvodnění napadeného rozsudku). Poukazoval-li žalobce v souvislosti se svým odvoláním především na případy sp. zn. I. ÚS 3016/11, I. ÚS 4002/14, I. ÚS 2551/13 či 30 Cdo 827/2014, nelze přehlédnout, že se jimi soudy zabývaly již v řízení žalobcových spoluobžalovaných (zejména ve věci sp. zn. 11 C 15/2013, viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. 29 Co 375/2015-510) a jejich odlišnosti či podobnosti při stanovení výše zadostiučinění zohlednily. Právě po srovnání s věcmi řešenými pod výše uvedenými spisovými značkami bylo odškodnění přiznané poškozenému P. C. v odvolacím řízení navýšeno, byť ani jedna z uvažovaných věcí se s jeho případem (sp. zn. 11 C 15/2013) ve všech podstatných znacích neshodovala. Značnou délkou trestního řízení a výrazným dopadem do profesní sféry se mu měla nejvíce blížit věc sp. zn. I. ÚS 2551/13, kde bylo Ústavním soudem jako nepřiměřené shledáno zadostiučinění ve výši 312 000 Kč. K tomu je třeba podotknout, že právě i případ řešený tímto nálesem byl soudem I. stupně označen za „nepoužitelný“ (viz odst. 38 odůvodnění napadeného rozsudku), když jeho předmětem byl nárok uplatněný z jiného titulu, a sice z titulu náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení (jak ostatně vyplývá i z Ústavním soudem zrušeného rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 20 Co 104/2012). Ústavní soud zde nicméně zdůraznil potřebu zvážit veškeré klíčové okolnosti tohoto „mimořádného případu“ a veškeré jeho negativní dopady do života stěžovatelky. Ta byla bezúhonnou osobou, po dlouhá léta pracovala jako učitelka, byla stíhána za trestné činy, jichž se měla dopustit v postavení starostky obce, trestnímu stíhání byla vystavena po dobu téměř 11 let, během něj byla silně a dlouhodobě dehonestována, a to i v hromadných sdělovacích prostředcích, nevratně tak byla poškozena její dobrá pověst, s nedůvěrou na ni pak pohlíželi i v místě jejího nového bydliště, kam se v důsledku těchto událostí přestěhovala. Žalobcův případ však takto výrazný dopad do osobnostní sféry postrádá. Tím se mu může více blížit případ sp. zn. I. ÚS 4002/14, kde se sice poškozenému ohroženému nižším trestem a vystavenému následkům trestního stíhání po (o více než polovinu) kratší dobu dostalo satisfakce ve výši 150 000 Kč, na druhou stranu byl tento případ široce medializován, byl spojen s předchozím výkonem veřejné funkce poškozeného a velmi výrazně poškodil dobrou pověst poškozeného v místě jeho bydliště. Ani mezi tímto případem a případem žalobce proto odvolací soud neshledává žádný významný nepoměr ve výši přiznaného zadostiučinění.
25. Z vlastní úřední činnosti (ve věci sp. zn. 58 Co 58/2018) je odvolacímu soudu znám případ řešený zdejším soudem pod sp. zn. 16 Co 353/2013, kde byl poškozený trestně stíhán pro majetkovou trestnou činnost (zpronevěru) a byl ohrožen vyšším trestem odnětí svobody (až 8 let), rovněž délka trestního řízení byla výrazná (9 let a 3 měsíce), na rozdíl od žalobce byl však vystaven i negativním účinkům odsuzujícího rozsudku (být nepravomocného), neboť ke zproštění obžaloby došlo až „napodruhé“. Negativní dopad trestního stíhání se v tomto případě projevil především ve sféře zdraví poškozeného (došlo ke zhoršení jeho psychického i fyzického stavu). Poškozenému se dostalo odškodnění ve stejné výši jako žalobci, a sice 200 000 Kč. Ani v porovnání s tímto případem, který se žalobcovu blíží především ohrožením vyšší trestní sazbou a výraznou délkou řízení, nelze mít zadostiučinění, přiznané soudem I. stupně, za nepřiměřeně nízké.
26. Odvolací soud se v zásadě ztotožňuje i s tím, jak se soud I. stupně vypořádal s otázkou týkající se možnosti případného navýšení částky odškodnění z důvodu délky řízení v nyní posuzované věci (viz odst. 58 napadeného rozsudku). Dle konstantní judikatury dovolacího soudu lze zvýšit odškodnění újmy za délku samotného kompenzačního řízení, v němž je rozhodováno

o odpovědnosti vznikuvší v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení, a to za situace, že délka kompenzačního řízení je namítána do nastoupení účinků koncentrace a je uplatněna procesně řádným způsobem (viz bod VI. stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, dále např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3228/2013). V daném případě nárok na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení (po kasaci dovolacím soudem) nebyl předmětem dalšího řízení, neboť byl pravomocně vyřešen již rozsudkem soudu I. stupně ze dne 1. 6. 2015, č. j. 10 C 136/2013-176, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 58 Co 349/2015-201. Lze navíc připomenout, že žalobci se fakticky dostalo ze strany žalované vyšší kompenzace, než kterou shledal jako přiměřenou soud (namísto částky 69 125 Kč mu žalovaná vyplatila 88 875 Kč). Nad rámec již uvedeného je možno dodat, že ze žalobcova podání ze dne 25. 10. 2014 ani nelze dovodit, že by svůj návrh spojoval s jinou náhradou než za újmu způsobenou právě nepřiměřenou délkou řízení (viz strana 5, odstavec druhý tohoto podání; č. l. 120 spisu). Žalobce zde kromě toho pouze v obecné rovině požádal, aby délka kompenzačního řízení byla „zohledněna“ v jeho prospěch, žádné konkrétní navýšení původně zažalované (základní) částky však nenavrhoval.

27. V souladu s výše uvedenými závěry odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé (ad II) podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, a to včetně akcesorického výroku o nákladech řízení (ad III), potvrdil.
28. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 224 odst. 1 o. s. ř. a contrario, neboť procesně úspěšné žalované žádné náklady v této fázi řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud. V části týkající se výroku o nákladech řízení není proti tomuto rozhodnutí dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Praha 31. ledna 2019

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu